

Cal·lídia i els préssecs

JOSEP CARNER

Ton seny, oh previsor, de mon delit és causa.
De l'arbre en primavera vas respectar la flor
i ara tos braços nus m'allarguen com un do
el fruit perfecte, arrodonit amb pausa.

El teu esguard s'ha fet un destí que em vigila.
Semblen els préssecs més rodons en els teus dits.
Apagues cants de cel i fresses de la vila:
ets tota com un dia d'agost que no vol crits.

Ja de l'estiu van coronant-te les diades
per dol en les memòries dels dies que vindran.
El ventijol s'adorm, les fulles són fermades,
l'aigua reposa amb una claror que està sotjant.

Quan alces el teu braç la fruita se't convida;
ella obeeix tes ordres en veure que ets millor:
és més harmoniosa la teva perfecció,
més graciosament arrodonida.

En paga de ta ofrena, per a ta boca aparta
fruita de besos aturada en mon brancam;
són determini, són domini i són lligam
i prengueren saó, lentament, de mirar-te.

CARNER PUIGORIOL, Josep (1984): *Els fruits saborosos*. Edició i notes d'Esther Centelles. Barcelona: Edicions 62, col·lecció "L'Alzina".